

Czadë rokù

Zymk zelony jak pierszé lëstë,
lato ceplé jak parmienie sturica,
jesén òd wielënë farwów gnie sã,
a zëma w biôtim kòzëchù
rôczy do mroznégò turica.

Adres

Bëlno znajã adres swój:
miono i nôzwëskò,
wiém, gdzie mieszkóm,
kùli lat móm.
Nigdzie sã nie zgùbiã,
bò pamiätóm wszëtkò.

Stoń

Szedł rôz stoń
jeden, dwa, jeden, dwa.
Pòmalinkù, pò piërzinkù
trabã rëchòł w górã, w dół,
jeden, dwa, jeden, dwa.
Chto rozmiejë zrobic tak?

Do nôre

Prawô nôzka, lewô nôzka
to je nôleprzô nôra.
Môže chódzëc, mazérararar,
lriegac, pòdskakirarar,
jachac na kòle, okakac na ôkòzònce,
kòpac balã, grac w klacë, turncowac.
Prawô nôzka, lewô nôzka,
wiczór je ùmij i hòr do lózka!

Kar, kar, kar, kar, chlaj, chlaj, chlaj
tak cédno mòcri je dzypò swiat.

Wiodro

Padò deszcz, kapie deszcz.
Teli pletów, mólach llotków
napadalo dzypò dło dzótków.
A nò deszczu wëdzrzało òwnkò,
tãga mòt zbrudowa
z nieta jacz na zemiã.
Pò tim mòce puda, dzótczi
òwezdrzec swiat cali.
Mòže aã dowiedzaz,
okad aã lierzaz, wczëtczé cëda,
te wiòldzë i te mólë.

Wëliczónka

Jatkò na drzewie,
slivka w kòmpòce.
Na kògo wëpadnie,
ten mùszi pòdskòczëc!

Mòwa

Chòc jem jész mòłò
i niewiele móm lat
pò kaszëbskù chcã kòrbic
jak starka i stark.

Cëż w ti mòwie naszë je,
że tak cygnie nas do se!
Kaszëbsczé zwëczy, mùzykã, spiëw,
lubiã tak baro, że jãż bierze dzyw!

Jak ùczëją mòje słowa
Starka, stark, mëma, tatka
gwësno ùceszã sã baro,
że pò naszymù gadac chcã.

Ta mòwa to je dòr,
co nas parłãzi i prowadzy,
Kaszëbskò mòwò kòchóm Ce
i dlòte Të nie zadziń!

Sturmowkò wczas rano wtòrò,
Dobri dzeń z górë wòłò.
Pojta dzòłczy do szkòłë,
lãdze nóm tu wiesòłò.

Aùto, kara, brikà, wòz,
chtò dzypo Celvie lãdze wiozł?
Aùò Të, aùò Të,
a jãk nie chceż,
wëliwierz mie.

Wëliczónka

Skòcze Ala,
Skòcze bala,
Skòcze żaba,
Skòcze kòt.
Terò wszëtczim sã wëdòwò,
ze swiat całi skòcze mët.
Mòje nòżczy téż chcã hòpsac
na skòczònce,
na zelony, mityczy łãce.
Jeden, dwa,
Jeden, dwa
Je wiesòłi całi swiat!

Wiesòłi swiat

Padò deozczik karp, karp, karp.
Mòkri je całi swiat.
Skòczay pò deozczay zeloné żòłczy,
skòczay przez plëcë wiesòłé dzòłczy
chlapy, chlapy, chlapy.
Mòkré łòtë, mòkré nòżczy,
lëno w łaczi dobri jigrze
nick dzòłkòmi nie przeskòdzą.

Deozczik

Kaszëbcsé smaczai

Wszëtkò jedzenie je smaczne,

leno niech kòżdi, co chce, gòdò:

dłò Kaszëbë nad pùłczi ze śledzama,

pùłnice z bùłew, òkrasã, brzadłowã i wrëkòwã zupa

nick lepszégò nie dòi

Drzewóm

Drzewa wiòldzé, stolemne
co kòronama sygają nieba
stoją jak pòmniczi
za wszëtczé przìndné zaszùdzi:
wégòdny stół, mòcny stół,
kòlibkã, rómczy swiätégò òbrazu,
krzìż przë drodze, ławã,
mądre ksążczy.
Drzewa szëmiã
spiewają piesznie zelone
ò lese snòzim,
ò lese wiòldzim,
ò lese zaczarzonym.

Na dobranoc

Nigle spac sã pòłożã
wzëtóm na wieczóné niebò,
a gwiòzdë do mie pùszczają òkò
mészlã sobie, òne gwësno
ze swòjèch niebiescich gniòzdków
mërgają do nas z wësoka.

W dżén spiã smaczno
a Matka Bòskò òkrywò je deką
i kładze na blónów pòdészczì.
Òb noc bùdzą sã te skrzé zloté,
bò są cekawé
czë dżecë jesz sã mòdlą,
czë pùszczì ùsnãłë,
czë miesądż wëpiénaj ju na strzëbrnym
bòce...

Matka Bòżò jak kòżdò Nënka
bezuştòwno sã krzajò
i mò taczé dobré serce,
że pòceszczë rozmnieje nawetka nòmieszé
stworzenie bòżé.

Je kòl mie czej rãce do mòdlëtwë skłòdóm
jak stakòwi przënoszóm jestkù do fòżka
jak z bracynkã sã bawiã
jak czëtóm òpòcuszkù.

Dzàkujã Bòżò Nënko, Swiònowskò, Swòrzewskò, Swòjskò
Terò ju mògå w ùbëtku spac do rena.

Dobranoc.

Chto tak ò nas dło

Rezo pòkrzésznik czekò na stole,
to mëma gò dło nas òczekòwa.
Do szkòle pòdgròlnik wëz — przëpiòmniò —
bo kòżdë dzeckò mùziwi zdrow jëc.
Na pòłnie lądze smaczniò zupa
i pùnce z trilew jëz.
Tak smakòwito, jak nawa mëma,
nie gòtëje nìcht.

Na pòdwieczórki brzòd i wiewi kùch,
mómë na te smaczzi wiòldzi optit.
Pòzni do wiewczëzë pòpòlnu sadniëmë,
to mdze òtatny mòltëch dzëgo.
Pò jedzeniim pòmòzëmë mëmë ze stòlu sprzątac,
niech òna òdpòcznie pò trudze dnia.
Kòchónò mëmùszkò, laro dzàkùjemë,
ze wiedzno dłoż ò nas tak.

Jiwër z pùpką

Mëma, mëma
òbòcz le,
mòja pùpka chorò je!
Brzuszk jã bòli,
główka téz,
tak mòckò płacze,
pòmòż ji!

Mëma pùpką pòmùjka,
na klin dzeckò swòje wżà.
Zaspiëwa kòlibiònką.
Ùsnàła córeczka,
pùpka ju nie płacze...

Blòs kòchónò mëma
znaje czarë taczé.
I wierzëc mòżesz czë téz nie!
Mëma na wszëtκό radà mò,
Mëma pò pròwdze wszëtκό wié!

Wiersz z 1914 roku

Dzysô je w szkole wiôldzi bal,
przetrajnice przynôdaj nań.
Bądze dón z róraj miał trójë,
Zorro w macce i kôt w bôtach.
Wrózka, kôminiórz, pódciagant,
murk, królówiónków piãc, kôsmita
i jész wiele rozmajitëch gòscy tu zawitô.
Bąda jigrë, smiéché, tuńce.
A jak ôkùnczi ôa ju bal,
woszëczim bądze piérznã zól.

Jablónka

W naszym ôgródku
jablónka rosce,
czerwioné jabruszka mô.
Pômôgom tatkòwi je zrëwac,
chãtno je pózni zjém.
Jabruszko reno,
jabruszko na dobranoc,
bô w nim witaminazi ôg.
Dłôte jédz jabruszka kôzdi dzéń!

W mēmivnym ògròdku

W mēmivnym ògròdku niäkno roce wozetkò.
Je kapušta, calòta, marchew i piotrëszka.
Nie fëleje lëbni, cëtrile i grochu.

Sa gùrczi, dil, radiszci — wozetczëgò nò trochu.
Roac, téz w ògròdku wozelëjacze kwiòtczi:

tërczi, parnie bez plòt i zòltëchné nokce.
Sa zlocëcé aotrë, czërwioné lewkònie,
mozo pòchna, róze, wësoczé tëlponé.

Alë ò iurawë mùszë braro dla, zëlë pòzni lëlo co z ògròdu brac.

Ukräpiä räkòwë i pòmògä plac, bò chä jak mēma robòc lëc.

W mēmivnym ògròdku niäkno roce wozetkò,
i nò pòwòdze wëzdzi jak cëdowny rój.
Próc, räkòw mòze człowiek dobëc wiele
i ää brzadä cëzëc i redowac tej!

Wiedzi świat

Skórze Ala,
skórze bala,
skórze zabra,
skórze kot.

Terò wrzêdziçim są wêdôwò,
ze swiat cali skórze mêt.

Môje nôżci têt chca hòpnaç
na skôczónce,
na zelony, mîłczy łaçe.
Jeden, dwa,
jeden, dwa.
Je wiedzi cali swiat!

ze mógã jachac w dzeçynny fantazji swiat!

Smieja są, cesa i redëja tak,

tak pëzno są zybaç òd scane do scane.

Kòniku drzewianym,

wygnie bło mòkò za grëwã są trëmac.

Drzewianym kònik — mòzò zabòwka —

ze twnëje pòdłoga, pòcowa i scane.

Jadã na kòniku drzewianym

cëz to za jada jeli

Trzima za grëwã mójegò hiozka,

opòd biegùnów sëpia są skrë.

Jadã na kòniku drzewianym,

Kònik na jachac

W kapnicy

Jô w kapnicy lubiã męcé,
wòda, mędło, gąbka, rącznik.
Prësk, prësk, prësk –
czësté rãce, szëja, twôrz.
Jô w kapnicy lubiã męcé.
Brudu nijak sã nie bôjã,
bò sã chãtno mëjã.

Zëmówé jigrë

Przëlecalë skrzidlaté janiółczy prosto
z nieba
przënióstë na zemiã
biółé gwiondzczy pùchòwégò sniegù.
Bãdã terò dzòtczy lepiłë snieżélca,
Bãdze jìm wiesoło,
smiéchóm, tuńcóm, jigróm
nie mdze kùńca.

Na sóneczkach, pùrgach, chùtkò
z górczi na dół
jadã na miónczi
tak piãkno sã bawiã.

A jak sã òcepli i snieg bãdze tajac
strédzi wòdë pòplënë
zëmã weznã z sobã,
janiółczy òdleca...

Chòc bãdze kãsk teszno
Nie jiscë sã baro.
Za rok znòwù bãdã jigrë!
Za rok znòwù bãdze bióło!

Jem wiesoło jak mótłk,
abò jak ptòszk
co skòcze pò dròce.
Tak mié sã
chce wiedzno smiòc,
ze stark nazéwò
mié smiészka.
Spiewac téz jò baro lubiã:
doma, w szkòle, dze sã dò.
Je redosné mòje żécé,
bò smiéch i spiew
je czãsto w nim.
Chòcbë wiater,
chòcbë deszcz,
chòcbë czòrné błonë bëtë
Smiéchã je rozniókóm
i redosc rozsejã wkòł siebie.
Bò chto sã lubi smiòc,
chto jinym redosc dówò,
ten dobré serce mò
i sòm je baro szczestliwì.

Redosc
(dlô Zużë)

Wëliczónka

Dôurno temù, dalek gdzeo
mieszkal sobie kòt i pries.
Pries gònil kòta,
nijak lagnól mész.
Jak mié nie dogònisz,
pierozi òdgradniezi!

Bajka o trzech kółkach

W jednym mieście, na ulicy Mezzi numer jednóce, mieszkały trzy koty: czorny, rudy i biały, chętnie brzo ławic są lubili.

braunio aã lubrile.

Roz ułazł w miedź z małą, a jak wzięliście, to wzięliście
ktoś wiele czesto białe!

katę wiele często białej

Te trze biolé kótczi szle so szpracétkā. Pótkalē mēzskā, ò zdrowiē jā yntalē. Mēzskā na pōgódajazi nie czeka, leno chuiťizkò ičekta.

lema ch'it'izk'ò 'icekta.

Kłóczy się so dala. Dozle do fontanne, gdzie rilków zwu-
kaie. Jak urkóczyli do wóde, lioó zółka uzdrzale.

kañ. Jak urkōcził do wrode, l'io zōtkā użdzazie.

Właśnie z wóde kłóczy trze: jeden lól czornny, dředzi lól rudı, a trzeci lıılı, jak przode. Bile tero mıkre i dodóm chıtko nekale, zle oä uweszesec. A ze swój adreso baro dobre znale, od razu na mól trafıle, nigdzie nie łladzile.

znale, od razu na mól trafili, nigrze nie padzeli.

Mieszkanie so dali na ulice Mezi, numer jedynoce, ne wiesole koczy: czorny, rudi i bieli, co ja nie zgubile

nausea is withdrawal response.

Čto svojí adresěm najde,
vriedno dodám trafí.

wiedmo do domu trafi.

Wade the nice boy.

Bana z lëtrama

Jedze bana, cążkò pùchò,
Szesc wagonów cygnie w przód,
W nich kaszëbsczé lëtré jadą
I wżerają co je lóz:
A bławiazką wcyg wëwjiò,
I swé paké trzinié dwa,
E swój sztriszcz przed wiatrą chróni,
Bò sã nie chce zmienié w e.
U i ó téz jiwier mają,
Ze jich sztriszcz z lewi stroné
W prawi nòrt sã przesuwał,
Błós ó (z daszkã) cëchò sedzy,
Bò jak chto mò bëłny dak,
To mò bezpiek, a nié strach.
Jak ne lëtré na plac wjadą,
Na szkòłowi snòżi mòl,
I je dzòtci do se wezną,
Bana tégnie w dól.
A w wagonach lëtrów szesc
W przódk sã chwałkò rwie,
Bò jesz wiele jinszych dzòtków
Znac je baro chce.

Co pò nim mdze?

Rujan pòmaléje lëstë na drzewach i jesz kòsz grzëbów
przëniесе.

Czë to ju kùnc?

Nie! Jesénnym wiatrã smùtan nêkò lëstë pò lese,
zapòli znitë na grabach, swiat pòsmùtnieje, kùnczi sã
farnwò jesén.

A czim gòdnik nas zaskòdzi, co w tim miesaccu mdze?

Zëma w biłdëch rãkawicach cësnie sniegã i gòdë przëniесе.
Na dankã i dòrënczi żdają terrò wszëtczé dzecë.

Dwanòsce pëtanów dzecë zadatë,
òkrągłi rok zmiescył sã w nich cali.

Taczi knòpik

Jeden knòpik
nikògò nijak nie slëchòł,
czëł dobrze, jak miòł co dostac,
leno, czej miòł co zrobic,
bél czësto głëchi.

Pò sto razy ò wszëtkò
prosëc gò bëło trzeba,
a òn i tak nick nie czëł.
Wiòlgò z nim bëła biéda!

Jaż tatk pòwiedzòł:
kùnc taczi pòstàpków,
tak dali bëc ni mòże!
Mùszi bëc jinaczi!

Òdtađ nìcht knòpika nie wòłòł
i ò nick nie prosył.
Jak chcesz bëc sòm sobie,
òstón głëchi...

Zasromił sã tedë baro
swòjèch starszich przeprosył
i... cëdowno òzdrowiòł!
Wicy ju nie ùdòwòł, że je głëchi.

Jiwier z rùpka

Mëma, mëma
òbracz le,
mòja rùpka chòrò je!
Brzuszk jã bòli,
głòwka téz,
tak mòkò płacze,
ròmóz ji!

Mëma rùpkã ròmùjka,
na klin dzedkò swòje wżã.
Zapriëwa kòlibionkã.
Uonôla córeczka,
rùpka ju nie płacze.

Błó kòchónò mëma
znaje czarë łacë,
J wierzec mòzesz czë téz nie!
Mëma na wozëtkò radã mò,
mëma rù rùtòwdze wozëtkò wrié!

Najò chëcz

Sztërë scanë, òkna, dwiërze, dak i kòmin,
to budińk, chëcz, mój dodóm.

A bënë jizwë, kùchniô, kapnica
to mól do żëcô.

W chëczë mëma, tatk, sòstra, brat,
a czasã starka i stark.

Budińk to blós są scanë,
a jak tam mieszkómë më:
mëma, tatk, dziecë, starkówie,
to je chëcz, dodóm,

gdze z chācą wrócómë,
gdze nama rósniôt dobrze je.

Czare

Chcisz przed szpęgłą dzysć stoj, iaczć dzysć mnie stroj?

Włocć nieuczoć, ceczenka pogniło i uczapionó!

Mama jacz za głowã na chwóć.

Chto to je?

Gdzie oćta mójã córeczka,

je to możno, że chłoa ją pódmienił mie?

Jenë, jenë, co terć mdzel

Nie dérowa dlugo,

wróca z kaprice pówdżewó młó dama:

twórz i młó, włocć uczoć,

ceczenka czeć, wéplawóć.

Jak terć w szpędzel pżędza oć,

ucmiéuk rozjawnił ji twór.

Mama tej rzeka:

terć pżnaja swóje dzeć,

to doch je mójã kochónó córeczka.

Anečka

To jō, Anečka.

Wcyg zadôwóm pjetania,
bō wszetkō wiedzec chcā.

Mëma, pòwiédz, co to je?

Tatkù, tatki, rzecze mie!

Subiā bōjczì i zabôwczì,

wnetka samā bādā czëta kôżczì.

Môlë rāce, môlë nôżczì,

bō móm mało lat.

A tak braro, braro chcā

pòznac cali swiat!

Môli ricérz

W bōjkòwim swiece bōjkòwé żecé,

bōjkòwé téż przigòdë.

Jō odpòwôżny ricérz bëlniôk,

z wszetczim sobie dóm radā!

Uretóm królëwionkā

i zapadli zómk.

Straszëch i kòzków sā nie zlaknā,

to przestrojójucë sã.

Mój wiecz to mōwa starków,

a jō jem ricérz môli.

Taczé dziekò, co pò pròwdze

wieczgò sā nie bōji!

Mòje nòzci

Mòje nòzci baro dżibczé
mòga skakac kiuli chca.
Jeden, dwa, trzë, szterë, piãc,
czë Jë téż mòsz skakac chãc?

Janiól Redoscë

Janiól Redoscë
mò włosë rozwionë
i skrzidła përzã rozszorzone.
On mò bënómmi redosny żëwót,
nijak nie biwó zajiscony.
Janiól Redoscë
snòzi, cëchi, niewidzati,
nie spuszczo nas z óka
i skrzidła objimò.
Szködã, że na janielską mówã
jesmë za głëchi...
Janiól Redoscë
chrońi nas jak mòże
przed smùtkã i bóla,
przed ùpòdkã i łzama.
Janiële Redoscë,
niewidzati, snòzi, cëchi,
wiedno nas prowadzë,
wiedno bądżë dëcht sprzëti.

To jô

To są mòje ręce,
to są mòje nòzci,
to je mój brzuch,
a w nim pãpiuszki.

To szëja, to głowa,
to òczë, to uszë,

to nosk, a to gãłka,

to są mòje włosë i snòzi frizura.

Piãkno są przëwitóm,

nòdóm rãka prawã,

lej są uklamia

i z uklamiewkã na twarzë

pòwiëm „Dobri dzeń”.

Jak chcez lëc nòlëazné

to zròb tak, jak jô.

Kichónō Starkoi
Móm mōlēgo kōtka.
Kōtk okōze, drapnie, nije mlēcžkō,
lauri ā kļajtka welnē
i mō taczē anōzē zelone ālēpka.
Jak gō mījkom,
mrēczi olvie nō kōcēmī.
Kichónō Starkoi
Bēlno awōjēgo kōtka dozērōm
i pamiātōm Tawōje slowa:
zwīerz to nie je zalōwuka,
to zējaco jātina.
Dlātē mīwzi ā nīm ōnīkōwac.

Mōje dzečē

Mōje dzečē sājak pōsždzi co sājaczā lōtac.
Jō blōs dōwōm jīm dozdrizenē.
Tej sej jaczī skrzīdlo stēce,
chōc mōm wīdīdžē bōczenē,
ōwījōm ōbōlātē placē i ūlžā cepīm slōwa.
Czedē jīnād jak nōpartē,
dostōnie pō dzobie,
chōc baro kōchōnē.
Co le mašo smīēch je czēc na najīm latawīskū,
zwōnī, bržādzi zwōnuszakama
gābkōw dzōtkōw, dzōbōw pōsžich.
Dērgōce, gēldzy serca,
rzeszi rāce, plāce skrzīdla.
Smīejmē sāj!
Bō jak sāj smīejmē
jesmē tak blīskō
jō i mōje dzečē,
že nawetka strēga
niewīdžatēgō lēftu midžē nas nie wīecy...

Mōj janiōik

Nad mōjīm kōžkā
wisj janiōik wēžlōbionj z drzewa.
Mō gābkā ōtemkāj
jakbē wcyg chōcōl spīewac.
Janiōika zrobit dīo mīe stark,
bē mīe pilowōl
w dzēh i ōb noc
i chrōnīt ōd zlēgō.
Na wīedno
bādā mīa w pamiācē
tēch, chīernj mīe kōchājā,
bō dzāka nīm
jem tak szcēsīlēwō
jak le bēc mōžē!
Čhto je kōchōny
rozmiēje kōchac szcērzej!

Jednēgō dnīa
zazlōcēta sāj tājka calō
jakbē tēsāce sžunōsžkōw
na nīā nōgle spādlo.
Ne sžunōsžka na taje
tēz parmīenie majā,
lēno nie grzejā,
bō sāj za malīncžē.
Za to ōczē cēsāj
i tak piākno wēzdrāj.
Wīōnczi, mīōd i wīno
mōžē terō robic,
mīszī sāj pōspīōc
bō czarē chīos rzucy
i kwīōtkōm ūrosčā piōrka
dīo pīsklātōkōw na pōdēsždzi.
Čzasā znōwī gōdājā,
ze tak wēzdrīzi chīopskō sžtabīlīnosč...
Jak wīater zawīejē,
piōrka w dōl pōlecā
tājka smūtīmīejē
z žōlu i tēsnotē
tak snōžō bēlo mīenīc sāj farwama žlōta...
Nīe wīēm kuli w tīm prōwdē,
a kuli blōs sžpōrtōw.

Tidzeń

O tim kòzde dzedkò wié,
ze tidzeń mò sèłmè dni.
Leno jak jich miona bëłno zapamiätac,
żelë ää nie zmilëc i jich nie pòpłatac.
Pierzi je pòniedzòk — zarò pò niedzelë,
wtòrk je wtòri — to znaczy dzedzi,
we westròdku dni strzoda stoji,
czwiòrtk je czwiòrti za réga,
a piątk za nim jakno piąti jidze,
jezò sobòta — czedë kùńczimë wzednëj, robòtã
i niedzela — co nie chce dzezy w szkòle.
J tak dzeń za dnia nekò,
ani ää nie òzdrziz,
a ju nowi tidzeń w pòzëku.

Marzëbiònka

Kòchò, lubi, szónëje...
Sto drobnëch lëstinków marzëbiònczi
pròwdã ce òdkrëje
i pòwié chtëren nie chce,
chtëren mani,
a chtëren szpòrtëje.
Lëstk pò lëstkù wëriwóm
i cëché słowa szepcã z nòdzejã
Czë të mie kwiòtkù
wëwózisz kòchanié,
czë rozstanié i lżë...
Marzëbiònkò mòłò
mòże jò sã w tim rechòwanim zgùbia,
wëszło, że szpòrtëje,
A jò gò tak lubia...
Splecã sobie wiònk biòłi jak snieg
na głowã gò włożã
i naczëzã sã dzëwczëcã redosçã.
Marzëbiònkò biòłò
kwiòtkù z naszë łączë
dzysò jiné dzëwczãta so wròzã
i zaplòtają wiònczi.

Na pòdwòrzim

Kur na bródzy ò pòrénkù,
kòt, czej nie opł, gòni mészé,

kura jójka nieje.

Tósz niłejé chęzi,

krowa dówó mléko.

Góse nióra na pòdëszkã

kòzdi chòłtje niec.

Owca ur welnã je òtrùtò

na stréfle dlò ce.

A gùlòk głoyno gùlgòce:

gùl, gùl, gùl, kòzdi zuwierz

wòziny je na swiece.

Jónk i kòtë

Jeden, dwa, trze, sztere,

bleczay głoyno kòtë mólé.

Mlészka narjic lë wã chcale.

Przészedl jónk, mlészka wól,

kòtë niłé, a òn zdrazil.

Drëch

Ròz do szkòłë przészedl tósz,

leno ùczëc wã — ani ruzi!

Szukòł, wachòł, gònił pò szkòłë.

Jaz ur kùńcu zazczekòł tak:

Ni ma tu czaã mójégò Tómkã,

hai, hai, hai?

Timczawã zazwònił zwònk,

ze cale wélniegnal Tómk.

Tósz przëkòczil do Tómkã,

a ze ùczbów ju lëò kùńc,

na szpacér razã mòglë winić.

Mùzã tuwò wozëtczim rzec:

Miec pòwòdzëwégò drëcha

to bawo wòzno rzecz.

Macejka

Nie wiedzec z jaczì stronë kwiatnika

jak dzëł jù spac sã kładze

stòdkã pòchnã rozmiejã zaskòczëc

lilowé kwiatczi, pèrznã bëłe jaczë...

Jaz różë sã zòzdrosné, bò jich nicht nie chwòli.

Jak taczë maò atrakcjowé kwiatczi

mògã pòchmijaczka zachwòcëc całi ògròd i òkòłé..

Czorne ptôche pòzłecalë
a teg głosno zakrakalë:

czorne nielò, czorny las,
czornò wòda, czorne kwiatë,
czorne blunkò z czorną błoną,
czorny, smutny dzień.

A jak dzòłczì przënëkalë

ze smiéchã i opiewã,

tażci wiat udrzali:

mòdre nielò, las zielony,

strefeltrznò wòda, farné kwiatë,

złoté blunkò,

farny, mòzi dzień.

Czorne ptôche wëplaszimë,

niech òdłecą dalek stąd.

Më farnama są cezimë

i kòżdim zwëczajnym dnia.

W naszym ogródku zamieszkał kret
 i gręba kopców zbudował wnet.
 Męma są jacy, co tero mdze,
 ten łazak nóm wżetkò wëkòpie.
 Oj, krece, te naz krece,
 nikt w ogródku celie nie chce!
 Terò je cepla, ferie wnet,
 może wëjedziesz w daleci wiat.

Łazak wzał swój kofert i kapelusz,
 fotografat, słuchawé brë.
 Przeróżnych krajów zwiedzajł kòl sto,
 ołł wamoznikã, że ho, ho!

Bël w wëszczich górach, w piśtinnych pióskach szumiowł,
 tam kopców narobił, kuli chł.
 Pliwł nò oceanach, mierzach i rzekach,
 nò prôwdze rbił za mórzcégò wilka.
 W rój na jeni, czyj ogródk piał bił,
 wëkòpił solne grzęta i imãzony w ni łęł.
 Może łazak wamoznik za rok zrobi tak,
 że z nowa wërezi w daleci wiat?

Pajk - artista

Taczi pajk to dopiérze je artista
kněpczi sněž robi,
ustrojivó, plece, céděje.
Leno wiedno przē robóce
mēsli ó jednym:

dze pówiesēc płołē cēda,
żebě wszētcē je widzēle,
Móže cos są ũdó przedac...
Darmó czekó,

nicht dokózów kupic nie chce.
Múche równak są pónałe

Wcyg nym kněpkóm ni mógą są nadzēwówac
Coróz blēzi pódchódają
cenką pótką dotikają...

jasz w kórónkówē sēcē na kùncu wpódają.
Nasz artista głodny nie mdze
ŭplotē mu słužą dobrze.

Chóc múnche w sēc są zaplają
to wcyg ja pódzywają.
Tak czasa w zēcym je:

co dló pajków je dobre,
dló múnchów móže są skùhczēc zle.

Prówda ó mótilach

Jó czēla, że mótilē
są póstahcama nieba,
To janiotē na zemiā je pòsyłają.
Wszētczē mótilē dobro i szczescē
lédzóm przēnósają.
Tuńcējā w ógrodzē,
cekawó w ókna zazērajā,
bo chcą wiedzec kómu muszi pómóc.
Pózni w niebie zložā rozrechunk janiotóm,
czē dobrze spēnitē nadaniē.
Jak óbaczisz mótila,
pómēsłē sobie
že ón przēlēcól tuwó dló cebie.
Skórno janiotē na szczescē je wēsytają
nie dzēwta są, że tak wiele jich czasa je
tam dze mótilē lótajā
tam są lédzóm darzi,
tam niebó mó bóczeniē
i stoi starzā.

Pėtanie

Spėtało mie dzeculkó
- Czē Wasimó lubi dzecē?
- Baro, jem ódpówiedzā,
jak nic jimszēgó na swiece
Óne są czēstē ē prostē
Óne w bawēlnā nic nie ówijają
Óne swóje serce na rāce trzymają
Óne mają gābczi co prówda pówiedzā
ē óczczzi co wszētkó widzā
jak prówdzēwi aniół.
Jó ód nich są wicy ũczā
nizli Óne ód mie.
Czē wēsoczē szkółē,
przeczētióne ksādzi,
jó chcą jak Óne
mēslec sercā ē sercā wzērac
ē to nas nóbartzi parłaczzi.

Anielszcē dzótczi

Póstēsny drēch i drēska
nigdē są nie wadzā
i wiedno są w zgódzē,
a snózich słów póstēsnotē ũzywają
nie blós ód swiāta
le na co dzēh.
Wirają wszētczich: dobrī dzēh,
zēgnajā: do ũdzrēmó, abó óstaniē z Bógā.
Czesc jedno drēdzēmū gódają
przē kóždym spótkanim
i przeproszóm jak je trēba.
Dzākujā, Bóg zapłac i proszā rzekā kóždā rāzā,
a jak chto czichniē zarózkū na zdrowiē pówiedzā,
bó i za czim tu ždac
z bēlnā ódpówiedzā.
Jak chto w pólu robi, to Bóže pómagó!
piākno pówiódają.
Przē mólitēhnē nie zabóczā
ó Bóže przēzēgnó,
co w pólaszēznē óznóczó „smacznegó”.
Dobri wiedzór witają
czedē cernno przinidzē,
zēcā dobrī nocē,
jak są spac ju kładā.
Czē to są janiótczi,
czē pó prówdze dzecē?
Tak póstēsne dzótczi
wcale nie są z bóyczi,
leno słowa, chitēmnych ũzywają
są jak zazczarónē klucze
co ódmikają
nawetka nóbartzi zadzērwiatē zómci.

Jigra w pakte

Rosće sobie w lese grzebë
i pòtrus rósł czervóny
co biełechné miół pakte.

Hop, hop
trala la, kòzdi może w pakte grac.

Jaczé fejné to òbucé
co pòtrus mó,
zòzdrosca mi makówka
teró w pakte gró.

Hop, hop
trala la, kòzdi może w pakte grac.

Nasta prawie takò móda,
wiòldzé paktowanie.
Mògą piedzì béc na nosku,
abo w pakte òbleczenie.

Hop, hop
trala la, kòzdi może w pakte grac.

Ten chio z nama zagrac chce
muszi jaczis pakte dac.
Takò jigra pòwiém wóm
to je redosc, spróbuj sòm.

Hop, hop
trala la, kòzdi może w pakte grac.

Jak tósz z kòta

Kòt i tósz
nie żęją w zgòdze,
ò tim kòzdi wié.
Leno jak tu przìnc do rëchtu,
jak jeden pchch!, a drédzi wrì!
Szczekò tósz, bleczy kòt,
ten za ògòn, nen za ùchò,
jeden drapie, grëze drédzi.
Nijak sà ni mògą zgòdzëci!
Leno mlékò i gnòt
zakùnczë sztrid.

Kòzdi przë swòji misce sedzy
Kòt mlékò chlapie,
Tósz grëze gnòt.
W taczim ubëtku
pròwda gadac
jò dostòł (dosta) tész aptit!

Bada gbùrà

dłò Dawidka

Mój tatk je gbùrà

On kòchò swòją zemiã.

Jò raza z tatkã

czàsio jida w pòle

i ni mògã napasc zdroku,

tak ti snòzoté je tuwò wiele

Miedze z zelonyma krzama,

tey sej czerviony jarzëbòk,

płósze gniòzda, jëżënë,

nen stówk zarosłi strzëną

i pòla na chëtmych rosca

taczé bòkadné plonë

Jak jò bada wiòldzi

i mòcny jak mój tata

tész chca béc gbùrà

i òrac kaszëbską zemiã

snòżã, bliskã sercu, na swiece jedina.

Mój tatk nauczył mie jã tak kòchac,

ze nigdë sà z nią nie rozstòną.

Òczë mëmë

Farwny je swiat dokòta.
Mòdré niebò z blonama jak pùchòwé pierznë
wzërò z górë.

Shnëce nibë złotò kùla ògrzëwò nas.

Zelonò tròwa na łace

ubeszronò je biòłima malimczima marzëbiònkamama

do plòtamiò wiònków.

Czòrnã zemiã na pòlu

òrze tatk.

Àpfelzynyowi mòtli co letëchno lecy w dól

ë czerviony zòpad shnòszka

co jidze prawie spac

snòżë sã,

Ale nòpiãkniészë sã

òczë mëmë

co mają wszëtczë farwë w se.

Czej na mie wzërajã

tey na niebie wiedno łàga je.

Jò dzysò zebierzã nòpësznieszë kwiatë w jeden łop

niech nima ceszi sã.